

Sygn. akt II Ka 543/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk (spr.) SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Krzysztofa Ciepłińskiego

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2016 r.

sprawy **H. Ł.**

oskarżonego z art. 177§2 kk w zw. z art. 178§1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora, obrońcy oskarżonego i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 1 czerwca 2016 r. sygn. akt II K 1330/13

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że w opisie czynu przypisanego oskarżonemu po słowach „rozwinął nadmierną prędkość” wpisuje słowa „przekraczając dozwoloną na tym obszarze prędkość o 59,2 km/h”;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 620 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 543/16

UZASADNIENIE

H. Ł. został oskarżony o to, że w dniu 23 lipca 2013 roku, w m. R., gm. G., woj. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, iż prowadząc pojazd m-ki O. (...) o nr rej. (...), nie zachował należytej ostrożności, rozwinął nadmierną prędkość, utracił panowanie nad autem, wypadł z toru jezdni i uderzył samochodem w przydrożne drzewo, w następstwie czego pasażerka pojazdu T. M. doznała obrażeń ciała w postaci: stłuczenia głowy, wstrząśnienia mózgu, zwknięcia kręgow C5/C6 kręgosłupa z czterokrotnym porażeniem (tetraplegią) stanowiących ciężki uszczerbek na zdrowiu w rozumieniu art. 156 § 1 kk w postaci trwałego kalectwa, po czym zbiegł z miejsca zdarzenia,

tj. o czyn z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 1 czerwca 2016r. orzekł:

I. oskarżonego H. Ł. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk skazał oskarżonego na karę 2 lat pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił wobec oskarżonego na okres 5 lat tytułem próby;

III. na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 33 § 3 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka; na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania oskarżonego w sprawie w dniu 24 lipca 2013r., tj. w ilości jednego dnia, uznając karę grzywny za wykonaną w tej części;

IV. na podstawie art. 42 § 3 kk i art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 lat;

V. na podstawie art. 44 § 1 kk orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci poduszki powietrznej oraz osłony przeciwsłonecznej z podsufitki samochodu zarejestrowanych pod numerami 382/13 i 383/13 zgodnie z wykazem dowodów karta 98-98v;

VI. na podstawie art. 46 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego nawiązkę w wysokości 10.000 złotych na rzecz pokrzywdzonej T. M.;

VII. na podstawie art. 63 § 2 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 25 lipca 2013 roku do dnia 1 czerwca 2016r.;

VIII. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3243,43 zł tytułem kosztów postępowania oraz 600 złotych tytułem opłaty;

IX. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej T. M. tytułem pełnomocnictwa oskarżycieli sprawowanego przez radcę prawnego R. Ś. kwotę 904,05 zł, w tym doliczona stawka podatku VAT w wielkości 23 % w kwocie 169,05 zł.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli prokurator, obrońca oskarżonego i pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej.

Prokurator, na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk oraz art. 444 kpk, zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego. Orzeczeniu temu, powołując się na treść art. 427 § 2 kpk oraz art. 438 pkt 3 i 4 kpk, oskarżyciel publiczny zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu przez Sąd, iż przedmiotowy wypadek zaistniał na odcinku drogi o administracyjnie ograniczonej prędkości do 90 km/h, w sytuacji gdy w tym miejscu obowiązywało ograniczenie prędkości do 40 km/h, czego konsekwencją było błędne wyrażenie poglądu, iż oskarżony przekroczył prędkość o 9 km/h zamiast prawidłowo o 59 km/h;

II. rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary w wysokości 2 lat pozbawienia wolności z jednoczesnym jej zawieszeniem na okres 5 lat tytułem próby oraz kary grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 20 zł każda ze stawek, gdy okoliczności sprawy, wysoki stopień społecznej szkodliwości dokonanego przez niego, a także względ na cele zapobiegawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu kary surowszej.

Podnosząc powyższe prokurator, na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 kpk, wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez przyjęcie, iż przedmiotowy wypadek zaistniał na odcinku drogi o administracyjnie ograniczonej prędkości do 40 km/h i co za tym idzie oskarżony przekroczył prędkość o 59 km/h oraz orzeczenie kary 3 lat pozbawienia wolności.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej T. M. zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego i zarzucił orzeczeniu:

I. naruszenie przepisów postępowania:

- art. 7 kpk poprzez pominięcie istotnych okoliczności wynikających z zeznań świadków P. M. i W. R. oraz dokumentu w postaci pisma z Powiatowego Zarządu Dróg w G. z dnia 12 maja 2014r., a mianowicie, iż w dniu 23 lipca 2013r. w miejscu zdarzenia ustanowione były znaki prowadzenia robót drogowych oraz znak B-33 – ograniczenie prędkości do 40 km/h i w konsekwencji błędne przyjęcie w uzasadnieniu w/w wyroku, iż w dniu przedmiotowego wypadku w miejscu zdarzenia obowiązywała prędkość dopuszczalna 90 km/h;

- pominięcie istotnych okoliczności wynikających z ustnej opinii uzupełniającej biegłego sądowego z zakresu eksploatacji i ruchu drogowego T. S. złożonej na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2016r., a mianowicie, iż prędkość z jaką poruszał się oskarżony była dwukrotnie wyższa niż dopuszczalna;

- pominięcie istotnych okoliczności wynikających z zeznań świadka A. R. (1) oraz pokrzywdzonej T. M. w zakresie, w jakim nie można jednoznacznie wywieść, iż pokrzywdzona w chwili wypadku nie miała zapiętych pasów bezpieczeństwa;

- art. 193 kpk poprzez zawarcie w uzasadnieniu orzeczenia stwierdzenia, iż obrażenia pokrzywdzonej T. M. zaistniały w przebiegu dachowania samochodu u pasażerki nie będącej zapiętą w pasy bezpieczeństwa, w sytuacji gdy w sprawie nie został przeprowadzony dowód z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, na podstawie której Sąd byłby uprawniony do takowych twierdzeń,

II. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, iż pokrzywdzona T. M. po zajęciu miejsca w pojeździe nie zapięła pasów bezpieczeństwa, pomimo, iż wniosków takich nie da się wysnuć na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przez co ustalenia Sądu w tym zakresie zostały poczynione nie w sposób swobodny, a dowolny.

Wskazując na powyższe zarzuty pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniósł o zmianę zaskarżonego uzasadnienia w części poprzez wyeliminowanie z treści zaskarżonego uzasadnienia wyroku, wszelkich ustaleń, iż T. M. nie była zapięta w pasy bezpieczeństwa, a także zmianę zapisów dotyczących dozwolonej prędkości w miejscu zdarzenia z 90 km/h na 40 km/h.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił mu:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk poprzez oparcie rozstrzygnięcia na niespójnej i wzajemnie sprzecznej opinii biegłego z zakresu badania wypadków drogowych nie pozwalającej na wyjaśnienie okoliczności zdarzenia,

II. błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez przyjęcie, wbrew opinii psychiatrycznej, iż poczytalność oskarżonego w zakresie ucieczki z miejsca zdarzenia nie była ograniczona w stopniu znacznym.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego na rozprawie odwoławczej poparł swoją apelację i wniosek w niej zawarty oraz wniósł o nieuwzględnienie apelacji prokuratora i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej.

Prokurator poparł apelację Prokuratora Rejonowego w Garwolinie i wnioski w niej zawarte, wnosząc o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego. Podzielił także argumenty apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, ale wniósł o uwzględnienie apelacji prokuratora, jako dalej idącej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora i apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej są zasadne w zakresie zarzutów dotyczących ustalenia przez Sąd Rejonowy prędkości dopuszczalnej w miejscu zdarzenia, co skutkowało korektą zaskarżonego wyroku w tym zakresie. W odniesieniu do pozostałych zarzutów zawartych w trzech apelacjach złożonych od wyroku z dnia 1 czerwca 2016r., Sąd Odwoławczy uznał, iż apelacja prokuratora w zakresie rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu, tak jak apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w zakresie pozostałych zawartych w niej zarzutów, jak i apelacja obrońcy oskarżonego, są bezzasadne i jako takie na uwzględnienie nie zasługują.

Na wstępie należy podnieść, iż zdaniem Sądu Okręgowego, dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego odnośnie popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu, podobnie jak i ocena całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, jest prawidłowa i nie nosi cech błędu, poza wyjątkiem dotyczącym przyjętej przez ten Sąd prędkości obowiązującej w czasie i miejscu zdarzenia, o czym mowa będzie w dalszej części uzasadnienia. Ocena materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie została przeprowadzona w ramach swobodnej oceny dowodów i nie nosi cech dowolności rozumowania, co sugeruje skarżący pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, a to czyni jego zarzut w tym zakresie za chybiony. Nadto dokonana ocena swoim zakresem obejmuje całość zebranego w sprawie materiału dowodowego odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu, nie zawiera luk i wzajemnych sprzeczności. We właściwy sposób uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Znajduje przy tym przekonywujący i szczegółowy wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, co pozwala na kontrolę jej prawidłowości w postępowaniu odwoławczym. W pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy szczegółowo wskazał dowody, którym dał wiarę ustalając stan faktyczny w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu i precyzyjnie oraz przekonywująco wyjaśnił, z jakich powodów to uczynił. Wyczerpująco wskazał również dowody, którym odmówił waloru wiarygodności w omawianym zakresie i równie przekonywująco wyjaśnił, z powodu jakich okoliczności tak postąpił. Rozumowanie Sądu I instancji w tym zakresie posiada pełną akceptację Sądu Odwoławczego i nie wymaga ponownego szczegółowego przytaczania za tym Sądem. Stwierdzić tylko należy, że w świetle nie budzących wątpliwości zeznań świadków A. R. (2), T. M., W. R., M. Ś., R. K. i J. Z. oraz części uznanych za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego oraz zbieżnych w tym zakresie z jego wyjaśnieniami zeznań świadka M. G. i A. L., oskarżony H. Ł. w krytycznym dniu umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, iż prowadząc pojazd m-ki O. (...) o nr rej. (...), nie zachował należytej ostrożności, rozwinął nadmierną prędkość, którą dookreślił dopiero Sąd Odwoławczy, utracił panowanie nad autem, wypadł z toru jezdni i uderzył samochodem w przydrożne drzewo, w następstwie czego pasażerka pojazdu T. M. doznała licznych obrażeń ciała, stanowiących ciężki uszczerbek na zdrowiu w rozumieniu art. 156 § 1 kk w postaci trwałego kalectwa, a po tym wypadku dodatkowo zbiegł z miejsca zdarzenia. Na tej podstawie Sąd Rejonowy uznał winę oskarżonego w zakresie zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu i wydał w odniesieniu do jego osoby wyrok skazujący. Podniesienia w dalszej części wymaga, iż zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie zawiera braków, a wszystkie zarzuty dotyczące błędów w ustaleniach faktycznych podnoszonych przez wszystkich trzech skarżących w ich apelacjach dotyczą jedynie poczynionej przez Sąd Rejonowy na jego podstawie interpretacji tychże dowodów. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż w dwóch przypadkach, a mianowicie pierwsze zarzuty apelacji prokuratora i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, dotyczą błędnego przyjęcia przez Sąd I instancji prędkości dopuszczalnej w czasie i miejscu zdarzenia. Ze znajdującego się bowiem w aktach sprawy pisma Powiatowego Zarządu Dróg w G. wynika, iż w miejscu zdarzenia prowadzona była w owym czasie przebudowa drogi powiatowej Nr (...) z G. do M., w tym wykonywana była nowa nawierzchnia. Według biegłego do spraw rekonstrukcji wypadków drogowych nowa nawierzchnia drogi, po której poruszał się oskarżony, posiadająca piaszczyste pobocze, powinna była dodatkowo zmuszać go do zachowania ostrożności, co oskarżony jednak zlekceważył i na łuku drogi nie dostosował prędkości do ukształtowania drogi i własnych umiejętności, dopuścił do zjechania pojazdu z jezdni. Nadto wskazania wymaga, iż na odcinku drogi, na którym doszło do przedmiotowego zdarzenia z dnia 23 lipca 2013r., ustawione były znaki informujące o robotach

drogowych, w tym znak B-33, który wprowadzał ograniczenie dozwolonej prędkości na tym odcinku do 40 km/h. Tymczasem w toku poczynionych w niniejszej sprawie rozważań, okoliczność tę Sąd Rejonowy pominął, a oczywistym jest, iż miała ona znaczenie w sprawie, dla prawidłowego ustalenia zachowania oskarżonego i oceny postępowania, co wskazali w swoich apelacjach prokurator i pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej. Powyższe uchybienie rodziło konieczność uwzględnienia tej kwestii, jako kluczowej w zakresie ustalonego stanu faktycznego i musiało znaleźć wyraz w opisie czynu przypisanego oskarżonemu. W związku z tym Sąd Odwoławczy skorygował zaskarżony wyrok w ten sposób, iż w opisie czynu przypisanego oskarżonemu po słowach „rozwinął nadmierną prędkość” wpisał słowa „przekraczając dozwoloną na tym obszarze prędkość o 59,2 km/h”. Z uwagi na korektę wyroku we wskazanym zakresie i fakt, iż stanowi on integralną całość z pisemnymi motywami, nie było potrzeby dokonywania zmiany w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Odnosząc się w dalszej kolejności do pozostałych zarzutów zawartych w apelacjach skarżących stwierdzić należy, iż Sąd Odwoławczy nie podzielił zarzutu zawartego w pkt II apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej dotyczącego błędnego, według tego skarżącego, przyjęcia przez Sąd Rejonowy, iż T. M. w czasie przedmiotowego zdarzenia nie miała zapiętych pasów bezpieczeństwa. W ocenie Sądu II instancji okoliczność ta, wbrew stanowisku skarżącego, nie miała tak istotnego znaczenia jakie pragnie nadać mu pełnomocnik pokrzywdzonej. Nie ulega wątpliwości, iż Sąd Rejonowy oparł swoje stanowisko w tym zakresie na dowodach osobowych i opinii biegłego lekarza sądowego. Nie zmienia to jednak faktu, iż okoliczność ta nie miała tak istotnego znaczenia dla bytu niniejszego postępowania. Z pewnością może ona mieć znaczenie w sprawie cywilnej, jeśli taką wniesie pokrzywdzona T. M.. Kwestia ta pozostaje jednak zupełnie odrębną od bytu niniejszej sprawy. Powyższe skutkowało zbędnością powoływania w niniejszej sprawie opinii biegłego lekarza medycyny sądowej na okoliczność potwierdzenia, czy taki a nie inny charakter doznanych przez pokrzywdzoną obrażeń mógł wynikać z faktu użycia przez tę osobę pasów bezpieczeństwa.

Bezpodstawny jest również zarzut sformułowany przez obrońcę oskarżonego odnośnie oparcia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy na niespójnej i wzajemnie sprzecznej opinii biegłego z zakresu badania wypadków drogowych nie pozwalającej, w jego ocenie, na wyjaśnienie okoliczności zdarzenia. W pierwszej kolejności podnieść w tym zakresie należy, iż skarżący wskazuje, że opinia biegłego T. S. zawiera sprzeczności dyskwalifikujące ją jako podstawę do ustalenia rzeczywistego przebiegu zdarzenia. Tymczasem Sąd Rejonowy opierając się na tejże opinii uznał ją za jasną, czytelną i rzetelną, wbrew twierdzeniu w tym zakresie obrońcy oskarżonego. Zarzut apelacyjny w zakresie tejże opinii stanowi powtórzenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego dotyczącego wywołania dowodu z opinii kolejnego biegłego z zakresu techniki jazdy i rekonstrukcji wypadków drogowych, który to wniosek nie został przez Sąd I instancji uwzględniony jako w oczywisty sposób przedłużający postępowanie w sprawie. Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do odmiennej oceny tego wniosku dowodowego i kwestionowania wartości dowodowej opinii biegłego T. S., uznając ją za na tyle czytelną i wyczerpującą, iż bez żadnych przeszkód może ona stanowić podstawę poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych. Podniesienia w tym miejscu wymaga to, iż w sytuacji, gdy opinia biegłego jest pełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka nie spełnia oczekiwań uczestników postępowania, nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii (post. SN z 17.12.2015r., III KK 448/15, LEX nr 1956352). Opinię biegłego ocenia sąd i sąd decyduje, czy jest ona dla niego zrozumiała i przekonywująca, czy odpowiada na pytania zakreślające jej przedmiot i granice, czy jest wewnętrznie spójna i niesprzeczna, czy nie rodzi wątpliwości co do jej merytorycznej trafności. Jeśli w którejś z powyższych kwestii sąd poweźmie uzasadnione wątpliwości (w szczególności pod wpływem argumentacji stron postępowania) to wówczas sąd decyduje - zgodnie z dyrektywą art. 201 kpk - o wezwaniu tych samych biegłych, skonfrontowaniu biegłych lub o powołaniu innych biegłych. Strona domagająca się wydania opinii uzupełniającej, powinna wykazać, w jakim zakresie ekspertyza złożona na piśmie jest niepełna lub niejasna czy wewnętrznie sprzeczna, albo na czym polega jej sprzeczność z inną opinią wydaną w tej sprawie, a więc uprawdopodobnić zaistnienie sytuacji wskazanych w art. 201 kpk (wyrok SA we Wrocławiu z 17.02.2016r., II Aka 13/16, LEX nr 2023599). Tymczasem obrońca oskarżonego w zarzucie pisemnej skargi ponowił jedynie swoje wątpliwości wyrażone już na etapie przewodu sądowego przed Sądem I instancji. Sąd ten uznał za chybione, co skutkowało nieuwzględnieniem jego wniosku, a jego stanowisko w tym względzie Sąd Odwoławczy podzielił w całej rozciągłości. Odmienne w tym zakresie ocena strony postępowania nie jest dla Sądu wiążąca, skoro Sąd uznał, iż opinia ta nie zawiera wad i wyczerpująco udziela odpowiedzi w najistotniejszych dla

rozstrzygnięcia sprawy kwestiach. Powyższe pozwala zatem na stwierdzenie, iż zarzut obrońcy oskarżonego w zakresie nierzetelności opinii biegłego T. S. jako podstawy przyjętych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, jest chybiony i nie zasługuje na uwzględnienie.

Nietrafnym pozostaje także zarzut obrońcy oskarżonego dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na przyjęciu przez Sąd Rejonowy, wbrew opinii psychiatrycznej, iż poczytalność oskarżonego w zakresie ucieczki z miejsca zdarzenia nie była ograniczona w stopniu znacznym. Jak wynika bowiem z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd I instancji wyraźnie stwierdził, iż pisemną i ustną opinię biegłych psychiatrów i psychologa uznał za wiarygodne i wskazał, że biegli ci rozpoznali u oskarżonego ostrą reakcję na stres, której przejawy ograniczały w stopniu znacznym możliwość rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu i pokierowania swoim postępowaniem, w zakresie dotyczącym ucieczki z miejsca zdarzenia, tj. w okresie pomiędzy spowodowaniem wypadku, a zatrzymaniem (k. 8 uzasadnienia, I akapit od góry). Powyższe pozwala zatem na stwierdzenie, iż interpretacja tej tezy Sądu Rejonowego poczyniona przez skarżącego jest zatem nieprawidłowa i nieadekwatna do jej rzeczywistego przekazu.

Sąd Odwoławczy nie znalazł także powodów, by nie podzielić stanowiska Sądu I instancji w zakresie kary wymierzonej oskarżonemu, którą prokurator uznał za rażąco łagodną. W tym miejscu podkreślenia wymaga, iż rażąca niewspółmierność kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar zarówno zasadniczych, jak i dodatkowych wymierzonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należyte stopnia społecznego niebezpieczeństwa tego czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego (wyrok SN z 10.07.1974r., V KRN 60/74, OSNKW 1974, z. 11, poz. 213). W ocenie Sądu Odwoławczego, oceniając wymiar kary dokonany przez Sąd I instancji, przez pryzmat wymogów płynących z art. 53 kk i nast., z sytuacją taką w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia, co czyni zarzut skarżącego w tym zakresie za chybiony. Wymierzona wobec oskarżonego w niniejszej sprawie kara 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na 5 lat i kara grzywny 150 stawek dziennych po 20 zł stawka, czyni zadość wymogom płynącym w tym zakresie z przepisu art. 53 kk i n. Orzeczona kara odpowiada bowiem stopniowi winy oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia właściwości i warunki osobiste oskarżonego, rodzaj wyrządzonej przez niego szkody, a także uwzględnia cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Podzielić w tym względzie należy pogląd wyrażony w judykaturze, iż wymierzając karę, sąd kieruje się dyrektywami określonymi w art. 53 kk. Jednakże w wypadku uznania, na skutek prawidłowego ustalenia i oceny tych wszystkich dyrektyw, że wymierzona kara pozbawienia wolności nie powinna przekraczać 2 lat, to przeszkodą do warunkowego zawieszenia jej wykonania nie może być wzgląd na społeczne oddziaływanie kary. Jedyną przesłanką decydującą o tym, czy kara w takiej wysokości ma być orzeczona w postaci bezwzględnej, czy też z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jest ocena, w jakiej postaci kara ta osiągnie cele wobec sprawcy przestępstwa, a więc rozstrzygnięcie to musi znajdować uzasadnienie jedynie w pozytywnej lub negatywnej prognozie kryminologicznej (wyrok SA we Wrocławiu z 12.06.2002r., sygn. akt II AKa 182/02, OSA 2002/11/77). Nadto, aby możliwym było warunkowe zawieszenie wykonania kary sąd musi nabrać jedynie przekonania, że sprawca nie powróci do przestępstwa i wykonanie wymierzonej kary nie będzie konieczne dla wdrożenia go do przestrzeganego porządku prawnego. Tego rodzaju przekonanie bazować zaś musi na ocenie postawy sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa (wyrok SA w Katowicach z 20.11.2003r. sygn. akt II AKa 391/03, LEX nr 120306). Poczyniona przez pryzmat niniejszej sprawy przez Sąd Okręgowy ocena wskazanych wyżej elementów, prowadzi jednak do wyniku bardziej pozytywnego dla oskarżonego, niż ten wyrażony przez prokuratora. Szczególne znaczenie w tym zakresie posiada okoliczność, iż H. Ł. nie był karany sędownie, a czyn którego się dopuścił był incydentem w jego życiu. Nadto jest on młodym człowiekiem z ustabilizowaną sytuacją życiową. Tym samym Sąd II instancji doszedł do przekonania, że zachodzi w stosunku do oskarżonego pozytywna prognoza kryminalistyczna, iż nie powróci do przestępstwa, a zatem wymierzenie kary izolacyjnej nie jest konieczne. Dlatego nie było podstaw do modyfikowania orzeczenia Sądu Rejonowego we wskazanym wyżej zakresie. Nadto Sąd Rejonowy na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych, na poczet której zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 24 lipca 2013r., uznając ją tym

samym za wykonaną w tej części. Kara ta stanowić zatem będzie dla oskarżonego realną i natychmiastową dolegliwość za popełniony przez niego czyn.

O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym Sąd orzekł na podstawie art. 627 § 1 kpk, obciążając nimi oskarżonego.

Z tych względów, Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.